

отъ брѣговете на Адриатика и ако и да живѣятъ сега по брѣговете на такава корабо-ходна рѣка, каквато е Дунавътъ. Българете, напротивъ, щомъ са утвърдили отвѣдъ Дунавътъ, то първото тѣхно стрѣмление било да отнѣматъ отъ гръцките морските пристанища, като: Одисосъ (Варна), Истрополисъ, послѣ Анхиялъ, Месемврия, Бургасъ, Созополисъ.

На постоянната и значителната търговия на българете съ Византия указватъ търговските договори на българските князове съ гръцките, които сж съвършенно сходни съ такива също договори отъ страната и на руските князове. Първиятъ и извѣстниятъ намъ договоръ е билъ заключенъ отъ князь Кормезия (а спорѣдъ мнѣнието на нѣкои си отъ Терведа) въ времето на императора Теодосия Адрамитина въ 714 или въ 715 година. Статиите на тоя договоръ сж опредѣляле цѣните на най-сжъпите стоки, постановявае сж взаимното предаване побѣгналите престѣпници и вмѣняле сж въ обязанността на търговците да иматъ печате или правителствени бѣлѣзи на своите стоки. Разбира са, че тоя договоръ е билъ писменъ, защото около сто години послѣ това българскиятъ царь Крумъ еспроважда заплашително писмо до императора Михаила Рангаба и трѣбува миръ не по други какавто и да е начинъ, а на основанието на Кормезиевиятъ договоръ (Теофанъ и Анастаси). А въ временното разстояние между Кормезия и Крума ние имаме извѣстието пакъ на същиятъ Теофана за договорътъ на българете съ гръцките въ времето на Константина Копронима, въ